

Arrest

nr. 113 329 van 5 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 februari 2009 het Rijk binnen en diende op 29 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in. Op 27 juni 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de minderheidsclan Tunni.

Op 6 februari 2009 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 7 september 2009. Op 23 september 2009 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest (arrestnr. 35 507) van 8 december 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 29 oktober 2012 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 7 november 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Deze beslissing werd bij arrest (n°99 415) op 21 maart 2013 vernietigd. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d. 7 november 2012) en het Commissariaat-generaal (d.d. 25 juni 2013) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde.

U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: (1) een Somalische identiteitskaart (nr. 000055539) op naam van O. M. D. (...) uitgereikt op 22 februari 2012 door de Somalische ambassade te België en (2) een Somalisch paspoort (nr. P00120968) op naam van O. M. D. (...) uitgereikt op 22 februari 2012 door de Somalische ambassade te België.

B. Motivering

Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 7 september 2009 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing betwist dat u de Somalische nationaliteit zou bezitten en werden de door u ingeroepen asielmotieven die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – meer bepaald uw bewering dat u er door Al-Shabaab van werd verdacht een spion te zijn van de Ethiopiërs - dan ook in twijfel getrokken (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 7 september 2009).

Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 8 december 2009 onder meer geconcludeerd: “Verzoeksters verklaringen zijn over de gehele lijn onvoldoende, haar voorgehouden Somalische nationaliteit kan dan ook geenszins overtuigen” en “Wat betreft artikel 48/4, §2, c) wenst de Raad te benadrukken dat verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit bedrieglijk voorkomt en zij derhalve niet aannemelijk maakt dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië” (zie arrest RvV nr. 35 507).

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u voorlegde om uw **tweede asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Wat betreft de door u voorgelegde Somalische identiteitskaart (nr. 000055539) op naam van O. M. D. (...) uitgereikt op 22 februari 2012 door de Somalische ambassade te België en het door u voorgelegde Somalisch paspoort (nr. P00120968) op naam van O. M. D. (...) uitgereikt op 22 februari 2012 door de Somalische ambassade te België kan worden opgemerkt dat het CGVS vaststelt dat het voorleggen van dit stuk niets afdoet aan de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag. De door u voorgelegde documenten hebt u verkregen louter op basis van persoonlijke verklaringen ten aanzien van het ambassadepersoneel en het voorleggen van uw geboortecertificaat (zie gehoorverslag CGVS d.d. 25 juni 2013, p. 4). U verklaarde tevens dat u dit zelfde geboortecertificaat eerder voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag voor het CGVS (p. 4). Echter, in het kader van uw eerste asielaanvraag kwam het CGVS reeds tot het besluit dat de authenticiteit van het door u voorgelegde geboortecertificaat ernstig werd betwijfeld (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 7 september 2009). Hoe dan ook, rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit de informatie van het CGVS blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van de door u voorgelegde stukken danig gerelativeerd te worden. Een identiteitsdocument kan alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u, hoewel u verklaarde dat u om de uitreiking van de door u voorgelegde documenten te verkrijgen, een interview met de Somalische ambassadeur in België had (p. 4), een interview dat volgens uw verklaringen ongeveer 2 uur duurde (p. 4), vervolgens niet eens in staat blijkt

toe te lichten welke precieze vragen u gesteld werden door de ambassadeur (p. 5). Zo verklaarde u slechts te weten dat u gevraagd werd (1) wat uw naam is, (2) waar u vandaan komt, (3) waar u woonde en (4) hoelang u in België bent (p. 5). Gevraagd welke vragen u nog meer werden gesteld (p. 5) repliceerde u herhaaldelijk dat de ambassadeur u vele vragen stelde doch dat u zich de vragen niet meer herinnert (p. 5). Zelfs nadat de interviewer van het CGVS u tot tweemaal vroeg "U zei zonet dat het interview ongeveer 2 uur duurde dus ik veronderstel dat u veel vragen werden gesteld? Probeer u de gestelde vragen te herinneren?" (p. 5) kwam u niet verder te stellen dat u vele vragen werden gesteld doch dat u zich de vragen niet meer herinnert (p. 5). Naast het feit dat u niet aannemelijk kan maken dat u werkelijk een uitvoerig interview had met de Somalische ambassadeur kan tevens worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag voor het CGVS (d.d. 14 juli 2009) uitgebreid werd gehoord en ondervraagd over uw land van herkomst doch dat u er allerminst in geslaagd was uw Somalische nationaliteit aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster vermeldt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Ter staving van haar tweede asielaanvraag legde verzoekende partij volgende documenten neer: (1) een Somalische identiteitskaart (nr. 000055539) op naam van O. M. D. uitgereikt op 22 februari 2012 door de Somalische ambassade te België en (2) een Somalisch paspoort (nr. P00120968) op naam van O. M. D. uitgereikt op 22 februari 2012 door de Somalische ambassade te België. Verzoekster legt deze stukken ook voor ter terechtzitting. Verzoekster meent dat *“Wanneer het gehoorverslag er op nagelezen wordt, blijkt dat er helemaal niet gepolst werd naar de nationaliteit van verzoekende partij. Het enige wat de protection officer interesseerde was op welke wijze verzoekende partij de documenten verkregen had en welke vragen er daarbij werden gesteld. Er mag toch op zijn minst verwacht worden van een behoorlijk bestuur, wanneer de nationaliteit betwist wordt dat - vooraleer blindelings een negatieve beslissing wordt genomen - men vragen stelt over geografie, clans, religie en politiek. Het kan niet zijn dat verwerende partij van mening zou zijn dat er reeds over de nationaliteit geoordeeld werd bij de eerste asielaanvraag. De tweede asielaanvraag werd in overweging genomen omdat Uw Raad de niet inoverwegingname vernietigde omdat het dossier van verzoekende partij opnieuw diende onderzocht te worden”*.

3.1.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1.2. De Raad heeft reeds geoordeeld (RvV 8 december 2009, nr. 35 507) dat verzoekster haar nationaliteit niet aantoonde op basis van haar verklaringen en werd vastgesteld dat *“dat verzoekster dermate onwetend is met betrekking tot haar land en regio van herkomst en ze fout is over zichtbare en banale gegevens”*. Zo wist verzoekster als marktkramer niet hoeveel markten haar stadje kende, noch kon ze aangeven waar haar eigen district gesitueerd was terwijl ze dagelijks naar de markt ging en de ligging van haar woongebied eenvoudig moet kunnen aangeven. *“Tevens is verzoeksters kennis van het Somalische clansysteem en haar eigen clan niet afdoende. Dit klemmt temeer gelet op de Somalische context, waar gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen en de kennis hiervan onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. Ook verzoeksters kennis met betrekking tot lokale machtshebbers en krijgsheren die haar regio controleerden is dermate gebrekkig dat ze niet aannemelijk maakt in een oorlogsgebied te hebben gewoond. Verzoeksters verklaringen zijn over de hele lijn onvoldoende, haar voorgehouden Somalische nationaliteit kan dan ook geenszins overtuigen.”* Verzoekster stelt dan ook onterecht dat dit onderzoek opnieuw moet worden gevoerd, noch legt ze bijkomende elementen voor die kunnen verklaren waarom haar kennis over Somalië manifest te ontoereikend is om aannemelijk te maken dat ze ooit in Somalië woonde.

3.1.3. Hoe dan ook verzoekster legt identiteitsdocumenten neer waarmee ze alsnog haar Somalische nationaliteit wil aantonen en stelt: *“Daarbij dient vooral opgemerkt te worden dat verwerende partij niet betwist dat het een authentieke identiteitskaart en een authentiek paspoort betreft. Verwerende partij betwist de wijze waarop dergelijk documenten worden afgegeven. Verwerende partij stelt dat dit enkele verkregen werd louter op basis van persoonlijke verklaringen ten opzichte van het ambassadepersoneel”*. Verzoekster verwijst naar een stuk toegevoegd bij het administratief dossier dat een weerslag geeft van een telefoongesprek met een medewerker aan de Somalische Ambassade te Brussel op 12 januari 2012, en waaruit blijkt dat de documenten worden uitgereikt op basis van de taal

“We luisteren naar het Somali en weten dan of hij al dan niet van die regio komt. De taal is heel belangrijk”. Verzoekster meent dan ook dat aangezien ze een paspoort en identiteitsdocumenten kon verkrijgen van de Somalische ambassade zij *“klaarblijkelijk het Somalisch dialect machtig zijn uit haar regio”* en ze dan ook niet begrijpt *“waarom verwerende partij haar officiële documenten niet aanvaard”*. Ten slotte stelt verzoekster dat ze *“wel degelijk een Somalische staatsburger”* is en meent dat het *“loutere feit dat verzoekende partij zich de vragen van het onderhoudsgesprek op de Somalische ambassade niet kan herinneren, volstaat niet om te twifelen aan enerzijds de bevoegdheid van de ambassade en anderzijds aan de Somalische nationaliteit van verzoekende partij”*.

3.1.4. Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. Immers het beoordelen van de authenticiteit van neergelegde documenten is niet eenduidig verbonden aan de bewijswaarde van deze feiten uit het asielrelaas die de asielzoeker wenst te onderbouwen. De Raad kan daarenboven de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335), laat staan dat de CGVS “verdere stappen” zou moeten ondernemen *“om bijvoorbeeld het Somalisch ambassadepersoneel aan te geven bij ‘België’ en ze eventueel te laten vervangen een procedure moet aanvangen.”*

3.1.5. Niettegenstaande niet wordt betwist dat de Somalische ambassade in België over geen familieregisters en individuele registratiegegevens beschikt, herhaalt de verzoekende partij ter terechtzitting dat deze buitenlandse administratieve instantie op eigen wijze de identiteit/nationaliteit van de documentaanvrager controleert. Uit de door de ambassade uitgereikte documenten kan echter niet blijken op welke wettelijke basis de thans neergelegde identiteitsdocumenten waaronder de Somalische identiteitskaart nr. 000055539 en het paspoort werden uitgereikt. Verzoekende partij werd op dit punt gehoord door de CGVS en geeft ook thans toe dat ze dit gesprek niet goed meer herinnerde zodat bezwaarlijk sprake kan zijn van een diepgaand onderzoek op de ambassade naar verzoeksters ware identiteit. De vaststelling dat verzoekster het Somali spreekt is ongetwijfeld een belangrijk element voor de ambassade, doch ook zij weten dat deze taal niet enkel in Somalië wordt gesproken maar ook courant gesproken wordt in alle omringende landen door personen die de Somalische nationaliteit niet bezitten maar wel van Somalisch-etnische oorsprong zijn. Hoe dan ook indien de Somalische ambassade verzoekster thans de Somalische nationaliteit wil toekennen op basis van haar Somalisch accent, waarbij nog steeds niet wordt aangegeven welke wetteksten een ambassadeur daartoe de bevoegdheid geeft, dan wordt dan nog steeds geen afbreuk gedaan aan de vaststelling dat verzoekster niet bekend is met Somalië. Verzoekster blijft aldus tekortschieten in haar medewerkingsplicht haar ware verblijfplaats bekend te maken terwijl ze manifest niet uit Somalië afkomstig is. Verzoeksters bewering dat ze slechts *“een minimum aan opleiding gekend heeft en een huisvrouw in Somalië was”* kan haar niet beletten haar eigen omgeving toe te lichten te meer nu ze ook in Somalië woonde vooraleer ze huisvrouw werd en verzoekster beweerdelijk drie jaar lang (18 tot 21 jaar) tomaten verkocht op de markt van Shibis. Verzoeksters bewering tijdens haar 1ste asielaanvraag vervolgd te zijn door de Al-Shabaab op verdenking van een spion te zijn van de Ethiopiërs is bezwaarlijk coherent met haar thans aangemeten profiel. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad inzake een Afghaanse vrouw (RvV 26 juni 2008, nr. 13157) dat hoe dan ook geen precedentwaarde heeft, is dan ook niet nuttig.

3.1.6. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster beperkt zich tot de verwijzing naar artikel 3 EVRM terwijl dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie van Somalië en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekster gaat er dan ook aan voorbij dat haar Somalische nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig werden bevonden. Aldus is evenmin aannemelijk dat de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten zich in haar beweerde land van herkomst hebben voorgedaan. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Wat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoekster geen band aantoonde met Somalië. De Raad kan enkel besluiten dat verzoeksters Somalische herkomst niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK